

**Ο άγιος της ελληνικής νεολαίας
Περικλής Γιαννόπουλος
ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΩΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΟΣ ΛΑΟΣ
κατά τον Περικλή Γιαννόπουλο (1870-1910)**

Του **Δημήτρη Κιτσιόκη**
Τακτικού Μέλους της Καναδικής Ακαδημίας, Καθηγητού Πανεπιστημίου Οττάβας

(Περιοδικό «Τρίτο Μάτι», τ. 107, Νοέμ. 2002)

«Κάτω η Ελλάς των ψήφων, των μισθών, των χαρτοπαικτών και των βουλευτών!...»!
«Αναβαπτισθείτε εις το θείον φως της γης σας και εις τα παραδείσια ελληνικά νερά. Θα εξέλθετε ζωντανοί και θα εξέλθετε Έλληνες...»! έγραφε ο Περικλής Γιαννόπουλος στις αρχές του 20ού αιώνα. **Ο Ίων Δραγούμης το διάβασε και έγραψε το 1911 το «Όσοι ζωντανοί»...**
Σήμερα ο Γιαννόπουλος δεν θα έγραφε το ίδιο για την Ελλάδα των τηλεοπτικών παραθύρων και της τρομοκρατίας...;

«Σ' αυτού τον ρυθμό τη ζωή μου τονίζω»! (Ι. Δραγούμης)

Η συνειδητοποίηση της αλήθειας ότι ο περιούσιος λαός είναι ο ελληνικός, κατέστη δυνατή χάρις εις το θεόπνευστο έργο του Περικλή Γιαννόπουλου, που σαν μετεωρίτης διέσχισε, στις αρχές του εικοστού αιώνας, το στερέωμα της ομηρικής γης και ανεγνωρίσθη **άγιος της ελληνικής νεολαίας!** Γιατί είναι ο Γιαννόπουλος που είχε αναφωνήσει: *«Μνήσθητί μου Νέε, όταν έλθης εις την ελληνικήν σου βασιλείαν»!*

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΩΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Είναι γνωστό ότι απ' αρχής κόσμου ο «διανοούμενος της σειράς», παντού ανά την γην, για να δικαιολογήσει την παντελή έλλειψη δημιουργικότητας που τον διακρίνει- καταφέρεται κατά των αυθεντικών δημιουργών, χλευάζοντάς τους ως ανισόρροπους και εξηγώντας, με ψευδοφροϋδικά επιχειρήματα, τις ανησυχίες των δημιουργών αυτών, ως προϊόντα... αρρωστημένων στερήσεων και ορμών!

Στην Σοβιετική Ένωση ο αποτελεσματικότερος τρόπος εξουδετερώσεως των σκεπτόμενων πολιτικών αντιπάλων ήτο να τους ανακηρύξουν ψυχοπαθείς και να τους εγκλείσουν σε φρενοκομεία!

Οι ΗΠΑ ηκολούθησαν το σοβιετικό παράδειγμα και μη δυνάμενες να αποκρούσουν τα επιχειρήματα του ρωμαιοκαθολικού, πολωνικής καταγωγής Αμερικανού αγωνιστού-τρομοκράτου, γνωστού ως «ο παμβοβιστής» (unabomber, university airline bomber), Θεοδώρου Καζίνσκι, που είχε κυκλοφορήσει το βιβλίο του με τίτλο, *«Μανιφέστο: Το μέλλον της βιομηχανικής κοινωνίας»* (1996), τον ανεκήρυξαν παράφρονα (βλ. σχετικό άρθρο μου στο τεύχος 9, φθινοπώρου 1998, του περιοδικού *«Ενδιάμεση Περιοχή»*).

Ο Γεώργιος Μαλούχος, σε άρθρο του στην *«Καθημερινή»* (20-08-2002) με τίτλο *«Μαρξ, Μπακούνιν ή Φρόντντ;»* επωφελήθη του θέματος της τρομοκρατικής οργανώσεως 17N για να γράψει τα εξής: *«Καλές, λοιπόν, οι ΠΑΜΚ, οι ΚΝΕ και οι διάφορες ΜΛ, ΛΜ, κοκ., αλλά εάν είχε βρεθεί κι ένας χριστιανός να τους πάη στον ψυχολόγο...»!*

Εννέα ημέρες ενωρίτερα, η ίδια σοβαρή εφημερίδα επιλοφορούσε άρθρο του Αντώνη Καρακούση για τον Γιωτόπουλο: *«Οι περίεργες συναντήσεις του παράφρονος της 17N»*, ο οποίος και έκλεινε το άρθρο του με την εξής φράση: *«Τα υπόλοιπα ανήκουν στην αρμοδιότητα του ψυχιάτρου υπουργού Υγείας, κ. Στεφανή».*

Ασφαλώς, δεν δικαιολογούμε τις πράξεις του όποιου Γιωτόπουλου, αλλά επισημαίνουμε την μεθόδευση του κατεστημένου να προβάλλει ως παράφρονα κάθε αντίπαλό του.

Εν τώ μεταξύ, δεκάδες εκατομμύρια είναι οι νεκροί από την... σώφρονα, μη παράφρονα δράση του αμερικανικού κράτους -καθοδηγητού της ελληνικής αντιτρομοκρατικής δράσεως- ως και της αντιτρομοκρατικής δράσεως των εκπαιδευμένων από τους Αμερικανούς ανά τον κόσμο! Π.χ. *«κλεισμένοι σε μεταλλικό κοντέινερ, με τα οποία μετεφέροντο στο βόρειο Αφγανιστάν, απέθαναν από ασφυξία τουλάχιστον χίλιοι μαχητές Ταλιμπάνοι, όπως αναφέρει το αμερικανικό περιοδικό «Newsweek»... Οι αμερικανικές δυνάμεις εγνώριζαν την κτηνώδη διαδικασία μεταφοράς αιχμαλώτων πολέμου, που χρησιμοποιούσε ο φιλικώς προς αυτές προσκεείμενος πολέμαρχος της Βορείου Συμμαχίας, Αμπντούλ Ρασίντ Ντοστούμ»* (*«Καθημερινή»*, 20-08-2002).

Η Ιστορία του ελληνικού κρατιδίου στον Κ' αιώνα μας διδάσκει ότι **η οικοδόμηση κατασταλτικών μέτρων κατά των δημιουργών**, οφείλεται πρωτίστως στους φιλελευθέρους και σοσιαλδημοκρατικούς κύκλους! Σταθμός υπήρξε η δολοφονία το 1920, του Ίωνος Δραγούμη από τους ασφαλίτες της αστυνομικής σκιάς του Βενιζέλου, του Παύλου Γύπαρη. Υπό την καθοδήγηση των Άγγλων αφεντικών, οι οποίοι προηγήθησαν των Αμερικανών, το ελληνικό **κατασταλτικό οικοδόμημα** των βενιζελογενών, από το 1924 μέχρι σήμερα -από τον Παπαναστασίου μέχρι τον Σημίτη- ηκολούθησε την τακτική να εξομοιώνει όλους όσους προσεπάθουν με βία μέσα να αμφισβητήσουν την «κοινωνία», **δηλαδή το σύστημα**, με συμμορίτες και κοινούς εγκληματίες, από τους κομμουνιστές του μεσοπολέμου, στους Απριλιανούς και τα μέλη της 17N σήμερα...

Η αρχή έγινε με το ΝΔ της 19/21-04-1924, της βενιζελογενούς κυβερνήσεως Παπαναστασίου *«Περί συστάσεως εν εκάστω νομώ επιτρόπων ασφαλείας»*, που «ενεπλουτίσθη» το 1926 από τον Πάγκαλο και κατέληξε στο περίφημο *«ιδιώνυμο»* της κυβερνήσεως Βενιζέλου, νόμος 4229 της 24/25-07-1929.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα βενιζελογενών που εχρησιμοποιήθησαν από τους Αγγλοαμερικανούς για την καταστολή των αντιπάλων του συστήματος, είναι η παρακάτω μαρτυρία του Ανδρέα Ίωσήφ, υπουργού του Πλαστήρα το 1952 (στην εκπομπή της NET, 28 Μαρτίου 2002): *«Ίωσήφ: - Γιατί πρέπει να εκτελέσουμε τον Μπελογιάννη; Πλαστήρας: - Ξέρεις γιατί; Μου μίλησαν οι Αμερικανοί ότι θα με κρατήσουν πρωθυπουργό αν το κάνω.(!) Ίωσήφ: - Ρώτησα τότε τον υπουργό Γεώργιο Καρτάλη, εάν σκοπεύη να παραιτηθή σε περίπτωση εκτελέσεως του Μπελογιάννη. Καρτάλης: - Οι Άγγλοι μου είπαν να μείνω»!*

Για δε το ανάστημα του Περικλή Γιαννόπουλου, οι Έλληνες σοσιαλδημοκράτες, διανοούμενοι της σειράς,

έγραφαν στην εφημερίδα τους «Αυγή», στις 14 Σεπτεμβρίου 1976, για «έναν τύπαρο της αθηναϊκής ζωής του 1905-1910, τον Περικλή Γιαννόπουλο... ενός ασήμαντου προσώπου ως προς τις ιδέες του, το οποίο όμως πολύ θαυμάστηκε από τα ολοκληρωτικά πνεύματα εν Ελλάδι»!

ΧΙΠΠΗΣ Ή ΔΑΝΔΗΣ;

Ο Ίων Δραγούμης (1878-1920) έγραψε γι' αυτόν τον «τύπαρο»: «Δεν ξέρω αν λέει σωστά πράγματα ή στραβά το βιβλίο του Γιαννόπουλου, μα όταν το διάβαζα ήταν σαν άνεμος να φυσομανούσε μέσα μου τρομαχτικά και να συντάραιζε τον ελληνισμό μου όλον και να με ελευθέρωνε και αφού το διάβασα μου φάνηκε σαν τον βοριά τον παγωμένο που μανιασμένος σαρώνει τους βρώμιους από μικρόβια αέρηδες και από κάθε βρώμα ή σκουπίδι καθαρίζει τον κόσμο... **Σ' αυτού τον ρυθμό τη ζωή μου τονίζω**»!

Χίππης ή δανδής, Ζαν-Ζακ Ρουσσώ (1712-1778) ή Αλφρέδος ντε Μυσσέ (1810-1857)... ΙΗ' ή ΙΘ' αιώνα... το λοφίο, η χαιτή της περικεφαλαίας του αρχαίου Έλληνας, του Αμερινδιάνου ή της κόμης του πανκ, του εκκεντρικού νέου των καπιταλιστικών μεγαλουπόλεων ως έκφραση αντιεξουσιαστική... τέτοιος ήταν στον εικοστό αιώνα ο φοιτητής Περικλής Γιαννόπουλος με τις αλλόκοτες «περικλογιαννοπούλειες ιδέες» του, τις περικοκλάδες του, και το κομψό και ιδιόρρυθμο ντύσιμό του στον νυκτερινό κόσμο των Παρισίων...

Ο νεαρός Γιαννόπουλος εφόρει γραβάτες ιππασίας ή ετύλιγε τον λαιμό του με ένα φουλάρι κι έβαζε φανελλένια κουστούμια. Ακραιφνής αναρχικός, ήθελε να πεθάνη ως Ιαπωνέζος σαμουράι, «νέος και ορθός». Και μέσα από την έντονη καλλιτεχνική του διαίσθηση **που οι εγκάθετοι απεκάλουν τρέλα**, σε μία ποιητική καθαρεύουσα, χρησιμοποιώντας άκρως βίαιη γλώσσα -σαν τον Γάλλο επαναστάτη του 1789, τον Μαρὰ και την εφημερίδα του «*Ο Φίλος του Λαού*» αντέκρουε την ελληνική μετριότητα του ελληνικού κρατιδίου, το οποίο σήμερα συνεχίζεται ως έχει υπό την σημιτική του παραλλαγή, εξαγγέλοντας στους λαούς του πλανήτη την υπερτάτη αλήθεια: «*ότι ο περιούσιος λαός της γης είναι ο Έλληνας*»!

Ο ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ, ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ, ΟΘΩΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΦΡΑΓΚΙΚΟ ΤΟΥ ΜΙΣΟΣ

Όμως ο αναμφισβήτητα αρχαιολάτρης Γιαννόπουλος δεν αποκλείει καμμία περίοδο της ελληνικής Ιστορίας! Δεν είναι ούτε αντιορθόδοξος, ούτε αντιβυζαντινός, ούτε καν αντιοθωμανός. Δεν νοείται ο Έλληνας να υπήρξε ποτέ δούλος και στην αφάνεια της Ιστορίας. Μόνον ο εχθρός του ελληνισμού δύναται να ισχυρισθῆ ότι ο Έλληνας ε γνώρισε 400 χρόνια τουρκικής σκλαβιάς. **Ως άρχων του κόσμου, ο Έλληνας υπήρξε πάντα ελεύθερος και στην προχριστιανική Ρώμη και στο μεταχριστιανικό Βυζάντιο και στην Οθωμανική Αυτοκρατορία! Ο ελληνισμός εκινδύνευσε μόνον μετά το 1821, με την επιβολή της Δύσεως, της Ευρώπης, των βαρβάρων Φράγκων από το Παρίσι, το Λονδίνο και αργότερα από την Ουασινγκτόνα.**

Ακριβώς, στην σημερινή Δύση επικεντρώνει ο Γιαννόπουλος όλο του το μένος. **Είναι υλιστής**, υπό την έννοια της Ορθοδοξίας, δηλαδή ότι όλα πηγάζουν από το σώμα, και η ψυχή είναι απλώς η *πνευματοποίηση του σώματος*! Έτσι και ο ελληνισμός, που είναι το αιώνιο σώμα του πλανήτη και που η ενότητα και διαχρονικότητά του καταστρέφεται από την δυτικόφερτη μανία των νεωτερισμών.

Ναι στην *Παράδοση* αλλά όχι στις *προλήψεις*. *Συντηρητικότητα στην εξέλιξη για να μην κοπή το διαχρονικό νήμα του ελληνισμού, από τον Όμηρο μέχρι τον Παπαδιαμάντη!* Όχι στην *Δημοτική* που «*μεταφράζει*» τον Σοφοκλή, αντί να τον *αποδίδη* στο ύφος της νεοελληνικής, λες και η γλώσσα του Σοφοκλέους δεν είναι ελληνική και ότι είναι δυνατόν να μεταφράζης από την ελληνική στην... ελληνική! Για τον Γιαννόπουλο, αυτό σημαίνει: **όχι στην Δημοτική** (στα *φραγκοχωιώτικα* του Ψυχάρη και την *μαλλιάρη* του Δελμούζου) αλλά **όχι και στην υπερκαθαρεύουσα** «*που κρύπτει κάθε κενότητα πνεύματος*»... Όχι στην στάχτη των νεκρών προγόνων μας που μας εμποδίζει την αναπνοή· όχι στην χρήση του πληθυντικού, την στιγμή που απευθυνόμεθα στον ίδιο τον Θεό στον ενικό...

Αρχαιολάτρης αλλά και βυζαντινολάτρης: ο Γιαννόπουλος αποτελεί μάθημα ελληνικότητας στους σημερινούς ανεγκέφαλους του δωδεκαθεϊσμού που μισούν Βυζάντιο και Ορθοδοξία, **κατά το πρότυπο της αρχαιολατρίας των Παρισίων και του Λονδίνου**. Ο θρησκευτικός μας κόσμος της Ορθοδοξίας, ο βυζαντινός - ισχυρίζεται ο Γιαννόπουλος- είναι το κλειδί, είναι το ελληνικό πρότυπο όλων των ελληνικών εποχών, επειδή μας οδηγεί από τα Προπύλαια του αρχαίου κόσμου στον Μυθολογικό, έως τον *ιδανικό ελληνικό κόσμο* που δημιουργεί τον νέο οικουμενικό πολιτισμό. Αυτήν την εξέλιξη ο Γιαννόπουλος ονομάζει **Ελληνική Αναγέννηση για την σωτηρία του πλανήτη από τον καταστροφικό καρκίνο του δυτικισμού**. Αλλά προϋπόθεση αυτού είναι η αποτίναξη του καταστροφικού ευρωπαϊκού πιθηκισμού.

Το 1821 όμως, οι κοινοί κλέφτες έγιναν ήρωες και επέβαλαν επί του ξενομανούς ελληνικού βασιλείου την αγραμματοσύνη, τον εγωισμό καλυπτόμενο ως φιλότιμο και την φιλαρχία ως αλβανική μπέσα. Έτσι «Ελλάς» περίπου σημαίνει σήμερα «*Λιμέρι, προς διαρπαγήν Γης, Ζωής, Τιμής και περιουσίας του Ελληνισμού*». Έτσι, μετά το 1861 κυβερνά ένας ξένος αντισυνταγματικός βασιλέας ανεύθυνος, για να κυβερνούν αυτοί **ως συμμορία των κομμάτων**, να προσκυνούνται οι ξένοι **και να αποκτηνώνεται ο λαός, προσηλωμένος στο χρήμα**.

Η βολευτοκρατία υπήρξε η μοναδική σκλαβιά στην Ιστορία για τους Έλληνες, οι οποίοι επί 2.500 χρόνια δεν είχαν ποτέ γνωρίσει σκλαβιά.

Ο Γιαννόπουλος αποκαλεί την Βουλή των Ελλήνων «*Ελλαδικό και Πανελλήνιο Βάραθρο*». Το Πολυτεχνείο είναι ο τάφος των ελληνικών τεχνών, το Ωδείο ο τάφος της ελληνικής μουσικής, το Πανεπιστήμιο ο τάφος της ελληνικής παιδείας, βγάζοντας «*γυαλιστάς παπουτσιών*»!

Κάθε διανοούμενος, που χειρίζεται την παραδοσιακή συντηρητική ελληνική γλώσσα, αντιμετωπίζεται με ειρωνεία, σκωπτικά, ως ξένος. *Ελληνική Αναγέννηση* σημαίνει **να παύση ο Έλληνας να νομίζει ότι είναι ελεύθερος επειδή έχει ψήφο**, σημαίνει να καταλάβη ότι η ελληνική ιστορία που εδιδάχθη στα θρανία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Πανεπιστημίου περί Τουρκοκρατίας και Ελευθέρου Ελληνικού Κράτους μετά το 1821 **είναι φραγκικά ψεύδη που εξυπηρετούν φραγκικά συμφέροντα**, όπως το δήθεν «*κρυφό σχολειό*». Διότι ο προορισμός του Έλληνας είναι μόνον ένας: **ο εξανθρωπισμός της Οικουμένης**. Και ο Μ. Αλέξανδρος

έδωσε στην φυλή μας την φυσική και πνευματική της διέξοδο προς την Ανατολή, η οποία ωλοκληρώθη με την Ορθοδοξία, επιβάλλοντας τον ελληνισμό ως πνευματική κοσμοκρατία. Ο Έλληνας είναι περισσότερο από χριστιανός: είναι χριστιανοποιός, ο οποίος και εδημιούργησε τον χριστιανισμό για τον εξανθρωπισμό της Οικουμένης!

Ο ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ!

Όπως ένας άλλος λάτρης του ελληνισμού, ο Γερμανός Νίτσε που αυτοκατεστράφη και απεβίωσε φρενοβλαβής, το 1900, δέκα χρόνια προ του Γιαννόπουλου, υπογράφοντας «Διόνυσος» - έτσι και ο Γιαννόπουλος, που υπέγραφε «Θάνατος», ηθέλησε να κάψει όλα του τα έργα και όλες του τις φωτογραφίες! Επί μίαν ολόκληρη ημέρα έκαιγε όγκους χειρογράφων του, μεταξύ αυτών και το χαμένο για πάντα έργο του, «Αρχιτεκτονική»! Ετριγύριζε τα βράδια στην Αθήνα, ξαπλωμένος σε ανοικτή άμαξα γεμάτη από άνθη πασαλιάς. Από καιρό είχε την πρόθεση να αυτοκτονήσει και το επραγματοποίησε στις 10 Απριλίου 1910. Την προηγούμενη το βράδυ, πίνοντας μπύρα στο Σύνταγμα με φίλους, τους εδιάβασε «Το τριαντάφυλλο και το αηδόνι», του Άγγλου Όσκαρ Ουάιλντ, που είχε μεταφράσει ο ίδιος.

Ας παρακολουθήσουμε την, απίστευτη έως μυθική, σκηνή της αυτοκτονίας του όπως την περιγράφει - βασιζόμενος στις περιγραφές των εφημερίδων των Αθηνών εκείνων των ημερών- ο Δ. Λαζαριώργος-Ελληνικός, στον Πρόλογο των «Απάντων» του Π. Γιαννόπουλου (1963): «Την επομένη, μ' όλη τη δυνατή βροχή, ο Γιαννόπουλος, ντυμένος στα ολόλευκα, με άσπρη φανέλλα, κάλτσες καμωμένες στη Θεσσαλία και γάντια γκλασέ, πήρε ένα αμάξι και έφθασε στο Σκαρμαγκά. Εκεί, αφού έφαγε στο χάνι, ζήτησε απ' τον αμαξά να ξεζέψη ένα άλογο. Το πήρε, καβάλλησε και προχώρησε στην ακτή. Μπροστά στο κύμα αλεξήτηκε αρώματα, στεφάνωσε με αγριολούλουδα το κεφάλι και κάλτσες προς τα κύματα, μέσα στην ανοιξιάτικη νεροποντή, έχοντας πάνω του ένα σακκουλάκι με βαρύδια. Σαν έφτασε έτσι καβάλλα, στα βαθιά νερά, γύρισε το άλογο προς την ακτή και κρατώντας το με τον χέρι πυροβόλησε με τ' άλλο στον κρόταφό του και χάθηκε μέσα στα κύματα, ενώ το άλογο ξαναγύρισε αγριεμένο στην ακτή. Μετά από δύο βδομάδες η θάλασσα έβγαλε το πτώμα του στην παραλία της Ελευσίνας».

Στο ημερολόγιό του ο Ίων Δραγούμης έγραψε αμέσως: «Μου φαίνεται πως τώρα που έφυγε κείνος είναι ανάγκη να φορτωθώ [μέχρι τη δολοφονία του ίδιου το 1920], όλα τα βάρη εκείνου. Και γι' αυτό έχω πολλή δουλειά, πάρα πολλή δουλειά. Ούτε μια στιγμή της ζωής μου δεν πρέπει να χάσω»...

Βεβαίως και είχε συνεχιστές ο Γιαννόπουλος, όπως ο Άγγελος και η Εύα Σικελιανού με την εξανθρωπιστική Δελφική Ιδέα, όπως και ο αρχιτέκτων Δημήτρης Πικιώνης, οι οποίοι όμως δεν ηδυνήθησαν ποτέ να τον φτάσουν.

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος, στην εφημερίδα «Αθήνα», της 15ης Απριλίου 1910, πέντε μόλις ημέρες μετά την αυτοκτονία του Γιαννόπουλου, υπενθύμισε τον σάλο που είχε δημιουργήσει το 1906, η δημοσίευση του έργου του Γιαννόπουλου, «Νέον Πνεύμα». Μεταξύ των άλλων ο μπουρλοτιέρης Γιαννόπουλος είχε γράψει: «Μη σας ξαφνίζει η χαμηλότης της γλώσσας. Κανένα γλωσσικόν κατέβασμα δεν θα κατάρθωνε να ζωγραφίση την ποταπότητα των ελληνικών πραγμάτων... Εσκοτώσατε την ελληνικήν νεότητα, και το έθνος χωρίς νεολαίαν είναι άνοιξις χωρίς άνθη... **Κάτω η Ελλάς των ψήφων, των μισθών, των χαρτοπαικτών και των βουλευτών!...** Ίδου η Ελλάς σας. Η Ελλάς των δικηγόρισκων, υπαλληλίσκων και βουλευτών... Αναβαπτισθείτε εις το θεϊόν φως της γης σας και εις τα παραδείσια ελληνικά νερά. Θα εξέλθετε ζωντανοί [**εξ ου και το βιβλίο του Δραγούμη του 1911, «Όσοι ζωντανοί»**] και θα εξέλθετε Έλληνες... Εάν ερωτηθήτε οι Ελλαδικοί, αυτή είναι η Ελλάς την οποία ωνειρεύθησαν οι φουστανελάδες πάπποι σας; Θα απαντήσετε, βεβαίως όχι... Αλλά όχι μόνον σεις, αλλά και τα έσχατα ψηφοφόρα και βουλευφόρα κατατομήσιμα κτήνη, εάν ερωτηθούν, θα σας απαντήσουν, όχι... Εφόσον υπάρχει βουλευτής, αδύνατον να ύπαρξη νόμος!»

Ο Ξενόπουλος στο άρθρο του είχε επισημάνει πως «όταν εφάνη το Νέον Πνεύμα το ανελύσαμεν... καθήκον μας τότε να υψώσωμεν όσον ηδυνάμεθα την ασθενή φωνήν μας... και προ πάντων από τον «Νουμάν», μολονότι δεν είμεθα τακτικοί συνεργάται του, ακριβώς διότι εφοβούμεθα, ότι δια τα βιβλία του Γιαννόπουλου, ο οποίος αρκετά εκακομεταχειρίσθη τον Ψυχάρην και Παλαμάν, δεν θα εγίνετο ο δίκαιος λόγος εις το όργανον των ψυχαριστών». Πράγματι, ο Δημήτρης Ταγκόπουλος στον Νουμά είχε γράψει το παρακάτω επίγραμμα: «Γι' αυτό το Νέον Πνεύμα σου, σου πρέπει, Περδικλέα, ένα μπουγαδοκόφινο, για περικεφαλαία!»

[Σημ. «Τ.Μ.»: Ο Περικλής Γιαννόπουλος (1870 ή 69 · 1910) σαφώς και δεν ήταν μόνο λόγιος, λογοτέχνης και δημοσιογράφος, όπως συνήθως τον παρουσιάζουν με ελάχιστα λόγια ελάχιστες εγκυκλοπαίδειες. Ήταν ο οραματιστής του ελληνισμού, ο άγιος της ελληνικής νεολαίας, το αηδόνι της ελληνικής γης! Όπως μας λέει ο ανηψιός του, γνωστός συγγραφέας και ερευνητής Γιάννης Γιαννόπουλος, ο τάφος του υπήρχε μέχρι πριν πέντε-έξι δεκαετίες στο νεκροταφείο της Ελευσίνας. Όταν όμως αποφασίστηκε η νέα διαμόρφωση της πόλης, μια... μπουλντόζα ισοπέδωσε τον χώρο του νεκροταφείου για να γίνει πλατεία. Στην «Ελλάδα των ψήφων, των μισθών, των χαρτοπαικτών και των βουλευτών» ποιος θα ενδιαφερόταν για τον τάφο του Περικλή Γιαννόπουλου;]

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΣΜΟΣ

Ο Γιαννόπουλος δεν υπήρξε ποτέ εθνικιστής, όπως υποστηρίζουν κακώς οι Έλληνες εθνικιστές. **Ποτέ δεν υπεστήριξε οιοδήποτε ελληνικό εθνικό κράτος.** Στόχος του δεν ήτο η Μεγάλη Ιδέα εξαπλώσεως του ελληνικού κράτους με διευρυόμενα σύνορα. Δεν ήταν ο Ματζίνι του ιταλικού εθνικού κράτους, ούτε ο Χερτζλ του ισραηλινού εθνικού κράτους. Διότι **αυτό θα εσήμαιε συρρίκνωση του ελληνισμού.**

Ο ελληνισμός δεν φυλακίζεται μέσα σε σύνορα, όσο και ευρεία να είναι τα σύνορα αυτά. Ο ελληνισμός είναι πολιτισμός, ο παγκόσμιος πολιτισμός. Προς το παρόν -μέχρι που να έχουμε πρόσβαση σε άλλους πλανήτες- **προσωρινά σύνορα του ελληνισμού είναι τα σύνορα της γης.** Ο μελλοντικός εξωγήινος όταν θα ταξιδεύση στον πλανήτη μας θα έχη προφανώς στην κώλοτσεπη της στολής του μία ιστορία της γης, η οποία θα φέρη τον τίτλο «Ιστορία της Ελλάδος», εφ' όσον προβλέπεται ότι η Γη θα μετονομασθή Ελλάς! Αλλά ο εξωγήινος

αυτός θα ανακαλύψει ότι ο ελληνισμός ξεπερνά κατά πολύ και τα σύνορα του πλανήτη που θα επισκεφθεί. Θα ανακαλύψει ότι ο *θεικός εμπνεύσεως ελληνισμός* ταυτίζεται με το σύμπαν, εφ' όσον εκφράζει την αρμονία του Σύμπαντος, διότι Ελληνισμός και Θεός είναι έννοιες ταυτώσιμες. **Γι' αυτό και ο ελληνισμός δεν ανήκει στους Έλληνες.** Πώς είναι δυνατόν το άθεο κρατίδιο των Αθηνών να αντιπροσωπεύει τον ελληνισμό; Όποιοι περπάτησαν τις εξετάσεις του ελληνισμού, αυτός θα γίνη Έλληνας! Οι αποτυγχόντες θα παραμείνουν εκτός του περιουσιού λαού.

Για να αποδείξει ότι οι Ελλαδίτες δεν έχουν καμμία σχέση με τον ελληνισμό, ο Γιαννόπουλος καταφέρεται μετά μανίας κατά του ελληνικού κράτους. Ο Φαναριώτης Γρηγόριος Ξενόπουλος (1867-1951), είπε τα εξής χαρακτηριστικά για τον εκφραστή του ελληνικού παγκοσμιοσμού: «Ο Περικλής Γιαννόπουλος υπήρξε ο μεγαλύτερος ως τώρα, ο ευγλωτότερος και ο φωτεινότερος απόστολος του κατά φύσιν ελληνικού ζην. Πειπεισμένοι βαθύτατα, ότι η ωραιότερα χώρα και η τελειότερα φυλή είναι η ελληνική, έμισε θανασίμως κάθε βάρβαρον ξενισμόν και ωνειρεύετο την Ελληνικήν Αναγέννησιν δια της επιστροφής εις τα μεγάλα και αιώνια Πάτρια. Το ξένον, το ευρωπαϊκόν, εις το οποίον δουλεύομεν απ' αιώνων, το ενόμιζε φύσει αταίριαστον προς τον Έλληνα, και ηγωνίζετο να καταδείξη όχι απλώς και μόνον ότι το ελληνικόν είναι το μόνον αρμόζον, αλλά και ποίον είναι αυτό το ελληνικόν... Ο Γιαννόπουλος επίστευεν ακραδάντως εις το μεγαλειον και την αθανασίαν της φυλής. Είχε την ιδέαν, ότι εξελληνιζόμενον ακόμη μίαν φοράν δι' αναβαπτισμού εις τας πηγάς του, το ελληνικόν έθνος θα φώτιζε και πάλιν τον κόσμον... Κάθε φράσις του Γιαννόπουλου είναι ικανή να γέννηση ολόκληρον βιβλίον. Διότι έχομεν την πεποίθησιν, ότι το «Νέον Πνεύμα» θα έχη τεραστίαν επιδρασιν, υπό έποψιν μάλιστα αισθητικην... Αλλά πρέπει να περάση ακόμη καιρός. Το νέον πνεύμα, το ελληνικόν, συνθλίβει τώρα το μάγγανον του ψυχαρισμού», δηλαδή του καπιταλιστικού ευρωπαϊσμού.

ΤΟ ΑΗΘΟΝΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ

Ουδείς δημιουργός δεν ετραγούδησε την ελληνική ομορφιά όπως ο Γιαννόπουλος. Έκτοτε, αρχιτέκτονες, μουσικοί, γλύπτες, ζωγράφοι που ηγάπησαν την ελληνική γη, επηρεάσθηκαν βαθύτατα από τον Γιαννόπουλο, σε σημείο να περιωρίσουν αδικώς την τεραστίαν του συμβολή, στην αισθητική και μόνον. Τα έργα του, η «Ελληνική Γραμμή», ως και το «Ελληνικό Χρώμα», που θεμελιώνουν πνευματική υπεροχή, λόγω φύσεως, των Ελλήνων έναντι όλων των άλλων λαών, δεν είναι δυνατόν να αφήσουν τον ευαίσθητο αναγνώστη ασυγκίνητο. «Οι Έλληνες», λέγει, «είναι η πνευματική αριστοκρατία των λαών, είναι ο περιούσιος λαός».

Αλλά ποία είναι η ανώτερη ελληνική γραμμή; «Είναι μία μόνη γραμμή -λέγει ο Γιαννόπουλος- σαν την παλαιάν μας τέχνην όπου... όλα τα αγάλματα σαν δίδυμα αδελφία και κανέν όμοιο με το άλλο, σαν την βυζαντινήν μας τέχνην, σαν τα δημοτικά τραγούδια... Είναι μία μόνη γραμμή καμπύλη. Παντού, μία απλούστατη, μαλακωτάτη καμπύλη, υγρά και φευγαλέα σαν τας μεγάλας και ηρέμους αναπνοάς της θαλάσσης... Η ευθεία γραμμή, μία ορθή γραμμή ενός μονοκοκκάλου Άγγλου, μιας λογχοειδούς Αγγλίδας, είναι γραμμή προξενούσα δύναμιν, γεννώσα αντίστασιν, είναι γραμμή αποκρουστική. Μία καμπύλη γραμμή λόφου, μαλακά καμπυλωμένος λαϊκός γυναικός... Και είναι παραδοξότατον ότι θαυμάζεται τόσο η ιδέα των καμπυλών του Παρθενώνος, διότι είναι φανερόν ότι αληθής καλλιτέχνης έχων να υψώσει γραμμάς εις ένα λόφον της Απτικής δεν είναι δυνατόν να λαβή ουδέν άλλο υπ' όψιν παρά ν' αρμονίσει τας γραμμάς του προς την τριγύρω αρμονικήν καμπύλην... Μία μόνη γραμμή καμπύλη, περιφερική και μουσικωτάτη».

Αντίθετα, «η ευρωπαϊκή γραμμή είναι γέννημα φυσικόν και μοιραίον της ευρωπαϊκής φύσεως... Κάθε σπίτι κλεισμένον, κάθε σώμα τυλιγμένον. Κάθε σπίτι καίει κοκ, κάθε σώμα καίει αλκοόλ... Και ούτε αυτή η Ιταλία δύναται να αποσπασθή, ούτε αυτή η φωτεινή Ιταλία, η τόσο πλησίον μας, όπου εσπάρη και εφυτεύθη ακόμη και τόσοσιν ελληνικόν αίμα... Και η γραμμή αυτή... είναι βάρβαρος... δεν έχει τίποτε να κάμη με ημάς, και η γραμμή αυτή δεν χωρεί εδώ... Η ελληνική γραμμή, προβαλλόμενη προς την ευρωπαϊκήν, είναι όπως ένας ωραίος πάνθηρ με μίαν καμήλαν»!

Και ο Γιαννόπουλος συμπυκνώνει το σκεπτικό του περί περιουσιού ελληνικού γένους, στον χαρακτηρισμόν της ελληνικής γραφής: «Λαός όστις να έγραψε την ελληνικήν γραφήν της γραμμής, δεν υπήρξε έως τώρα ουδείς. Και ουδείς άνθρωπος, μη Έλληνας... Παραδέχομαι ότι είναι δυνατόν να υπάρξουν λαοί, οι οποίοι να ανέβουν εις την Σελήνην [ο Γιαννόπουλος το γράφει αυτό το 1903!]. Αλλά να γράψουν την γραφήν αυτήν, μη όντες γέννημα και θρέμμα της γης αυτής εδώ, ποτέ, μέχρι συντέλειαι των αιώνων»!

Και ποίο είναι το ανώτερο ελληνικό χρώμα (1904); «Παρατηρήσατε τα βουνά» -λέγει ο Γιαννόπουλος- «ελαφρότατα, ελαστικώτατα, συστέλλονται, διαστέλλονται, υψώνονται, χαμηλώνουν, μεγαλώνουν, μικραίνουν, κινούνται, περιπατούν, πηγαίνονται. Τα βουνά της Αιγίνης έρχονται ενίοτε εις το Φάληρον. Ο Υμηττός το πρωί φεύγει μακράν... Όλη η γύρωθεν μας φύσις, η γήινη ύλη, χρωμάτων, πετρών, λόφων, βουνών, είναι τόσοσιν λεπτόγραμμα και λεπτόχρους ως εάν αριστοτέχνης ζωγράφος εξήγεν από ένα φυσικόν τελειότατον τοπίον το ουσιώδες του γραμμικόν και χροϊκόν κάλλος και συνέθετεν ένα μουσικόγραμμα και ηδονόχρουν αερογράφημα... Όλα τα χρώματα, από των χαμηλότατων υγρών άμμων των ακτών έως των υψηλοτάτων ξηρών βράχων Υμηττού και Πεντελικού και Πάρνηθας, είναι ελαφρά σαν σύννεφα».

Η ελληνική γη θα αναπλάση τον τότε και τον σημερινό γραϊκύλο: «Νέοι, νέοι, νέοι... ακούετε, Δώσατε τα μάτια σας εις ωραία χέρια να καθαρίσουν τους φακούς των με το ροδοπέταλον ύφασμα των φιλημάτων δια να ιδήτε την ωραιότητα της ελληνικής γης. Όταν θα γίνη ο έξω κόσμος, έσω κόσμος, της Νεότητος, τότε νέοι θα πετάξετε με φωτεινόν σώμα και φωτεινόν πνεύμα προς τα φωτεινότατα ύψη σαν τάγματα αγγελικά... Όταν η ξετσιπωπή γύφτισσα, η τριρινή Ρωμηροσύνη, πετάξη τα παληοχρώματά της και φορέση τα χρώματα της γης της, τότε θα υπάρξη χροϊκός: ΕΛΛΑΣ... Το ελληνικόν φως περνά και κάθε χρωματιστόν γυαλί και κάθε χαρτί και κάθε πανί, δια να αποδεικνύη την αλήθειαν των πραγμάτων».

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Σε αυτά τα πρώτα χρόνια του εικοστού πρώτου αιώνας ο ελληνισμός συνεχίζει να διανύει την σκοτεινότερη σήραγγα της Ιστορίας του. Ενώ το ελληνικό σώμα διαπρέπει στον διεθνή αθλητικό στίβο, το ελληνικό πνεύμα στενάζει υπό την ταφόπλακα του ανύπαρκτου ελληνικού πανεπιστημίου, της συμμορίας των φιλολόγων (που κατεσκευάσθη από το αμαρτωλό δίδυμο των Κακριδή-Κριερά και τα γενιτσάρικά του στίφη) ως

και του δημοσιούπαλληλικού πνεύματος των αρχαιολόγων. Πυρηνική επιστήμη, αστροφυσική και αστρονομία είναι ανύπαρκτες στην σημερινή «ισχυρή» Ελλάδα... Διαβάζοντας τον Π. Γιαννόπουλο, έχουμε την αίσθηση ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει, μέσα σε εκατό χρόνια, από την εποχή του. Ο κίτρινος ήλιος της διαφθοράς του κομματικού κράτους λάμπει εκτυφλωτικά στο ελληνικό στερέωμα, τώρα όπως και τότε. Ας ακούσωμε και πάλι τον Γιαννόπουλο: «Υπό το παρισινό φόρεμα του τωρινού αρχοντοχωριάτου, του ξιπασμένου που είναι ο κάθε τωρινός Έλληνας, λάμπει ολοφάνερος δι' όλων των σωματικών γραμμών, κινήσεων ψυχικών και διανοητικών και καλλιτεχνικών εκφράσεων: ο κλέφτης. Όπως όλοι οι κλάδοι, όλη η Ελλάς, και όλα αι τέχναι, είναι διωργανωμένοι σαφώς κατά το κλεφτικόν σύστημα. Ο κλεφτισμός είναι όμοιος εις την πολιτικήν, τον στρατόν, την παιδείαν, εις το κάθε τι και εις τας τέχνας. Δεν υπάρχει ζωγραφική, γλυπτική, αρχιτεκτονική, μουσική· υπάρχει κλεφτισμός ζωγραφικής, γλυπτικής, αρχιτεκτονικής, μουσικής. Δεν υπάρχουν τέχναι συντεταγμένοι... Υπάρχουν λημέρια, οικόπεδα, θέσεις, τα οποία αρπάζονται δυνάμει του δικαιώματος του ισχυρότερου». («Προς τους καλλιτέχνους μας», Φεβρουάριος 1903).

Παρά ταύτα, για την επιβολή των ελληνικών ως παγκόσμια γλώσσα, ο Γιαννόπουλος οικοδόμησε την τρίτη κατά σειράν κοινή ελληνική γλώσσα: Η πρώτη, αυτή που προήλθε από την μεγαλεξανδρινή οικουμένη, εστολίσθη, προ Χριστού, με τους ποικίλους τόνους, ως λουλουδοστέφανα, για να δυνηθούν οι ξένοι να μάθουν ευκολώτερα την ελληνική. Η δεύτερη, της Καινής Διαθήκης, θεόπνευστη και διδακτική, οικοδομήθηκε από τους Ευαγγελιστές για να διαδώσουν στους ξένους της ελληνικής οικουμένης της εποχής του Χριστού το ορθόδοξο κήρυγμα. Η τρίτη, διαχρονική, αναρχική, συντηρητική και επαναστατική, η γιαννοπούλειος ποιητική καθαρεύουσα ανεβίβασε τα ψυχάρικα φραγκοχιώτικα της τοπικής διαλέκτου των γραικούλων -αυτή που ωνομάσθη μονοτονική δημοτική- σε παγκόσμια γλώσσα για την πλανητική σκέψη, ποτισμένη από την πολυχιλιετή ζωντανή, αθάνατη αρχαία ελληνική γλώσσα.

Γιαννόπουλε, η ελληνική νεολαία σε ευχαριστεί για την προσφορά του πνεύματος και του σώματος σου για να αναγεννηθή ο ελληνικός παγκοσμιός!

Ο Περικλής Γιαννόπουλος για τη Δύση...

Έλθωμεν λοιπόν εις τα Μόναχα.

Εκεί ουρανός Κλειστός. Αιωνία Συννεφιά. Αιωνία Μαυρίλα. Αιώνιον Πένθος. Αιωνία Ομίχλη, Αιωνία Πάχνη. Αιωνία Υγρασία. Αιωνία Μούχλα. Αιωνία Σαπίλα. Καμπουρογραμμία Γης. Ξυλογραμμία δένδρων. Και βάρος και πάχος και πύκνα αέρος. Και στούπωμα των πάντων με μπαμπάκια ομίχλης. Ο Ουρανός κλειστός. Η Γη κλειστή. Ο Αέρας κλειστός. Το Σπίτι κλειστόν. Το Ρούχον κλειστόν. Το Σώμα κλειστόν. Ο Άνθρωπος κλειστός. Το Πνεύμα κλειστόν. Ο Ουρανός ακόπος. Η Γη πένθος. Τα Φώτα λύπη. Τα Ζώα μελαγχολία. Ο Αέρας υγρά πηκτή μαυρίλα. Όλος ο ΞΩ ΚΟΣΜΟΣ σπράχνει τον Άνθρωπον εις ένα καταφύγιον, εις ένα υπόγειον. Και εκεί ζη μίαν ζωήν τεχνητήν. Το Πνεύμα και αι Τέχναι είναι Επιστήμαι, είναι Μηχανήματα, εμπορεύματα, βιομηχανήματα. Κάμετε μίαν εικόνα, ένα άγαλμα, όπως και κάθε άλλη μηχανή και βίδα.

Και ζη εκεί με ένα ψεύτικον Φως, μίαν ζωήν ψεύτικην. Ψεύτικον Φως. Ψεύτικον πνεύμα. Ψεύτικαι τέχναι. Γνωρίζει το αληθινόν φως, το αληθινόν πνεύμα, την αληθινήν τέχνην από την Ελλάδα, την Ιταλίαν, τα βιβλία. Ο Ευρωπαίος μιμείται την Εξωτερικήν Φύσιν με την Εσωτερικήν του Φύσιν...

...Ένας Γερμανός, λόγου χάριν, με Σώμα υλικής συστάσεως και γραμμικής λεπτότητος Πελασγικού βάθρου, με στόμαχον, εις τον οποίον η μπίρρα αγωνίζεται να τρίψη τα δυνατώτερα λουκάνικα και τα ξυλωδέστερα λαχανικά, με εγκέφαλον παχύν, βαρύν, πυκνόν, σκοτισμένον, ομιχλώδη, λαβυρινθώδη από τους εσωτερικούς ατμούς των ζυμώσεων και στουμπωμένον ακόμη και από τον πεπιεσμένον ατμόν εκατόν ατμοσφαιρών της ομιχλογερμανοσοφίας και ακόμη από τους καπνούς της πίπας, μιμείται ό,τι βλέπει, πάντοτε... με ένα ζευγάρι γυαλιά, συνήθως με δύο, όχι σπανίως με τρία, και εκφράζει διά της Τέχνης του ό,τι είναι η Γη του και ό,τι είναι αυτός. Έπειτα το βλέπει, το ευρίσκει όμοιον, του αρέσει κα έπειτα τρέχει, φορεί τη ρόμπα του, φορεί τη σκούφια του, ανάβει την σόμπα του, κρεμιέται εις την πίπαν του, μένει εκεί οκτώ μήνες και σου πετά 32 τόμους Αισθητικής, όπου όλο το Ωραιόν της οικουμένης εξηγείται, σχολιάζεται, διορθώνεται, κατά την ρόμπα, την πίπα, την σκούφια και την βαρβαροσαπίλα κάθε Φονηρίτς, Μπουρούμπρουμπούψ, Γκεμποργκενλιούχενφστυξ.

Τι διάβολον θέλει ο Γερμανός, ο Σουηδός, ο Παρισινός, ο Λονδρέζος να ομιλή διά πράγματα... που δεν βλέπει! Και να νομοθετή επί πραγμάτων που δεν βλέπει. Αι γραμμικοί και χροϊκοί τέχναι όλα είναι Γραμμαί και Χρώματα. Και ο κάθε Γερμανός, Σουηδός, Παρισινός, Λονδρέζος πηγαίνει... εις την Ιταλίαν δια να ιδή ουρανόν, αέρα, σύννεφα, γην, φυτά, ζώα, δια να ιδή Γραμμάς και Χρώματα!

Εις τον τόπον του ο Γερμανός ζωγράφος βλέπει: Μίαν πεδιάδα ολόκληρον, ένα ουράνιον αλισβωτόν χρώμα, του οποίου η πάχνη, η ομίχλη, η καταχνιά, την πλακώνει, την στουμπώνει, πνίγει κάθε κρότον, κάθε σχήμα, κάθε γραμμήν και την παρουσιάζει ένα πράσινον υγρόν ομιχλόχρωμα. Τραβά λοιπόν δέκα πινελιές με πινέλο πλατύ Σοφατζή, από μπογιά στάχτη της μπουγάδας, άλλες δέκα πράσινες από κάτου και η εικών του είναι καμωμένη. Μία αγελάδα είναι εμπρός του και του κάνει κόρτε. Διότι και η αγελάδα εκεί είναι κοντόφθαλμη, διότι και η αγελάδα εκεί διαβάζει φιλοσοφικά συγγράματα...

(Περικλής Γιαννόπουλος, «Ελληνική Γραμμή»/«Ελληνικό Χρώμα»)

Αλληλογραφία

ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ Κ. ΚΙΤΣΙΚΗ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ

Κύριοι Π. Βουδούρη και Σ. Σπίνη,

Χαίρομαι να διαβάζω το Τ.Μ. διότι εκτός από περιοδικό αναζήτησης είναι ένα βήμα πλούσιου προβληματισμού, αφού σ' αυτό αρθρογραφούν εκπρόσωποι σημαντικών τάσεων της ελληνικής κοινωνίας.

Ως Έλληνας Εθνικιστής με ιδιαίτερη χαρά διάβασα το άρθρο για τον Περικλή Γιαννόπουλο -έναν από τους σημαντικότερους θεωρούς της εθνικιστικής κοσμοθέσεως-, άρθρο που εγράφη από τον Δ. Κιτσίκη, ένα από τα πιο δυνατά μυαλά της αντισυμβατικής πολιτικής σκέψης.

Ως Έλληνας Εθνικιστής όμως θα ήθελα για το συγκεκριμένο άρθρο, αλλά κυρίως με αφορμή το συγκεκριμένο άρθρο, να επισημάνω στον κ. Κιτσίκη τα εξής:

Φοβούμαι ότι ο κ. Καθηγητής παρά τη διαλεκτική κοσμοθέαση και την ελληνική του παιδεία, ερμηνεύει τον ελληνισμό μονομερώς, δηλ. μόνο μέσα από τα βιώματα και της παραστάσεις που στον ίδιο είναι περισσότερο οικείες και αγαπητές κι αποτελούν μοναδική(;) ερμηνευτική μέθοδο της ελληνικότητας. Αν όμως ισχύει αυτό, εάν δηλαδή «βλέπει» τον Ελληνισμό μόνο από την οπτική γωνιά, για παράδειγμα, του Γεννάδιου Σχολάριου, σε τι διαφέρει -ως προς τη μονιστική πρόσληψη της ελληνικότητας- από εκείνους που «βλέπουν» τον Ελληνισμό μόνον υπό την οπτική γωνιά, για παράδειγμα, του Γεωργίου Πλήθωνος-Γεμιστού;

Ο Ελληνισμός, όμως, προχωράει μακρύτερα και από το σεβαστό Πατριάρχη, ξεπερνάει τις μονομέρειες και του ενός και του άλλου μέσα από τους δύο μέσα από μία νέα Σύνθεση, όπως αυτή «σχηματοποιήθηκε» στη Δημοτική μας Παράδοση και γενικότερα στο Νεοελληνικό μας Μύθο - πολλές φορές ακατανόητο και για τους «δωδεκαθεϊστές» και για τους «ρωμηοσυνιστές».

Υπό το πρίσμα αυτής της μονομέρειας διατυπώνει -στο κατά τ' άλλα αξιόλογο, τελευταίο, βιβλίο του- απαράδεκτους αφορισμούς για τον Τελευταίο Αυτοκράτορά μας και την Εποποιία της Ελληνικής Επανάστασης. Υποβιβάζει τον υπαρκτό μύθο του Κ. Παλαιολόγου, ένα μύθο που έθρεψε το φυλετικό μας ασυνείδητο για αιώνες, στο επίπεδο των δυτικοεμπνευσμένων «θρύλων» και με την ίδια αφοριστική διάθεση αντιμετωπίζει τη Μεγάλη Επανάσταση του 1821.

Όσον αφορά τον Κ. Παλαιολόγο θα πρέπει να επισημάνω ότι από την απάντησή του στον Μωάμεθ τον Πορθητή (απάντηση που ταιριάζει σ' ελληνορωμηό Ηγέτη και όχι σε φραγκολατίνο βασιλίσκο) και την εθελούσια θυσία του έκανε πράξη τον ηρωικό τρόπο ζωής κι έδωσε την ευθανασία που έπρεπε στη θνήσκουσα αυτοκρατορία και κάτι ακόμη: στο Εκούσιο Πάθος του Μεγαλομάρτυρα Αυτοκράτορα εξακολουθεί να κοινωνεί σύμπασα η ελληνορωμική Σύναξη, του Αυτοκράτορα που σήμερα κάποιοι αποκαλούν απλά και μόνον «αιρετικό» και κάποιοι άλλοι («οι παγανιστές») απλά και μόνον... ορθόδοξο χριστιανό.

Στο μύθο της Θυσίας του σαρκώθηκε και η Μεγάλη μας Επανάσταση που μέσα από τους πρωταγωνιστές της (τους οποίους ο κ. καθηγητής με αμετροέπεια αποκαλεί «κοινούς κλέφτες» (τον πληροφορώ ότι και ο Δραγούμης και ο Γιαννόπουλος διαφορετική θέση είχαν και για τον Αυτοκράτορα και για την επανάσταση)) βλέπουμε να ανθίζουν όλα τα ελληνικά αρχέτυπα μέσα από την ομηρική φυσιογνωμία ενός Καραϊσκάκη, ή τη βυζαντινή ενός Μακρυγιάννη και είναι άδικο να θεωρήσουμε το βαυαρικό κατασκευάσμα ως τη φυσική συνέπεια της Επανάστασης και όχι σαν τον τάφο των επαναστατικών οραματισμών.

Ξέρουμε πολύ καλά πώς φέρθηκε η Βαυαροκρατία σ' έναν Νικητάρη Σταματελόπουλο κι έναν Μακρυγιάννη, που μπορεί να μην ήταν Φαναριώτες (μεγάλο αμάρτημα) ήταν όμως από τους αυθεντικότερους εκφραστές της λεγόμενης «Ανατολικής παράταξης».

Όσον αφορά στο συγκεκριμένο άρθρο, συμφωνώ απόλυτα με τον κ. Κιτσίκη ότι ο Περικλής Γιαννόπουλος προσέγγισε την προχριστιανική μας κληρονομιά αληθινά, δηλ. χωρίς τους παραμορφωτικούς φακούς της δυτικής αναγεννήσεως. Συμφωνώ απόλυτα ότι «ο αρχαιολάτρης αλλά και βυζαντινολάτρης Γιαννόπουλος αποτελεί μάθημα ελληνικότητας στους σημερινούς ανεγκέφαλους του δωδεκαθεϊσμού που μισούν Βυζάντιο και Ορθοδοξία, κατά το πρότυπο της αρχαιολατρίας των Παρισίων και του Λονδίνου».

Ελπίζω όμως ότι και ο κ. καθηγητής να συμφωνήσει μαζί μου ότι ο Π. Γιαννόπουλος αποτελεί μάθημα ελληνικότητας και για τους ανεγκέφαλους της «άλλης» πλευράς, που νοιώθουν τον Ελληνισμό μόνο μέσα από το πάπλωμα του Χριστιανισμού τους, αφού έγραφε στην «Εκκλησή» του: «Κοντός ψαλμός αλληλουσία.: Πας παπάς αισθανόμενος ότι είναι πρώτα παπάς και δεύτερα Έλληνα ξουραφισθήτω» και αλλού: «Ελληνική Φυλή δεν σ' έσωσε ο Χριστιανισμός, αλλά ο ελληνισμός σου και αυτός θα σε σώσει εις το μέλλον. Και μόνον αυτός».

Ο Π. Γιαννόπουλος σε κανένα δε χαρίστηκε, κανενός δε χαϊδεψε τα αφτιά. Είναι κι αυτό δείγμα της μεγαλοσύνης του.

Γράφει ακόμη ο κ. Κιτσίκης ότι «ο Γιαννόπουλος δεν υπήρξε ποτέ εθνικιστής, όπως υποστηρίζουν κακώς οι Έλληνες εθνικιστές. Ποτέ δεν υποστήριξε οιοδήποτε ελληνικό εθνοκράτος, Στόχος του δεν ήτο η Μεγάλη Ιδέα εξαπλώσεως του ελληνικού κράτους με διευρυνόμενα σύνορα. Δεν ήταν ο Ματζίνι του ιταλικού εθνοκράτους, ούτε ο Χερτζλ του ισραηλινού εθνοκράτους. Διότι αυτό θα σήμαινε συρρίκνωση του ελληνισμού. Ο ελληνισμός δε φυλακίζεται μέσα σε σύνορα... είναι ο παγκόσμιος πολιτισμός...».

Γνωρίζει καλώς ο κ. Κιτσίκης ότι εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές έχουμε τις καταβολές μας στη ριζοσπαστική πτέρυγα της Αντιβενιζελικής παράταξης. Συνεπώς ούτε τότε είχαμε ούτε τώρα έχουμε τις καλύτερες εντυπώσεις για τη βενιζελογενή πρόσληψη της Μεγάλης Ιδέας - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν αποσιμούμε τον πρέποντα σεβασμό στα ιερά οστά των Μαρτύρων της Μικρασιατικής Καταστροφής και των ηρώων στρατιωτών μας.

Γνωρίζει επίσης καλώς ο κ. Κιτσίκης ότι ο αντιβενιζελικός Δραγούμης, ο έχων ανατολικό προσανατολισμό, μόχθησε τα μάλα για να περιληφθεί στα διευρυνόμενα σύνορα του ελληνικού εθνοκράτους η προγονική του Μακεδονική γη και ότι χωρίς να αναιρέσει το «Ανατολικό Ιδεώδες» (χωρίς όμως και να ταυτίζεται πλήρως με το Σουλιώτη-Νικολαΐδη - μια προσεκτική ανάγνωση του «Λαοί Ζωντανοί» το αποδεικνύει) έδινε

μεγάλη σημασία στην ύπαρξη του Εθνικού Κράτους ως «ορμηθρίου της φυλής».

Και βέβαια, σήμερα το Εθνικό Κράτος -το οποίο, βεβαίως, πρέπει να απαλλαγεί από τη γραικυλική του κατάπτωση- είναι το τελευταίο «πλαίσιο» άμυνας, ασφάλειας κι αυτεξουσίας του Ελληνικού λαού και η μοναδική βάση για οιονδήποτε άλλον οραματισμό.

Πέρα όμως από τη συζήτηση περί «τεχνητών ορίων», η ελληνίδα γη -η απόλυτη πραγματικότητα κατά τον Π. Γιαννόπουλο- αυτοοριοθετείται αν όχι από τα «σύνορα» από την ίδια τη φυσική πραγματικότητα. Για να το πω «τραβηγμένα», η Ελληνίδα γη -συνεπώς και οι κατ' εικόνα και ομοίωση ελληνικές αλήθειες- δεν υφίσταται εκεί που αρχίζουν η Αραβική Όαση και Έρημος, οι ομίχλες του Βαλκανικού Βορρά ή τα βάθη της Ασίας, δεν υφίσταται ακόμη και στην κοντινή Ιταλία από την οποία απουσιάζει «η ελληνική καμπύλη γραμμής», συνεπώς «ούτε και αυτή η Ιταλία δύναται να αποσπασθεί (από την ευθεία γραμμή της δύσης), η τόσον πλησίον μας, που εσπάρη και εφυτεύθη ακόμη και τόσον Ελληνικόν αίμα». Δηλ. ο Π. Γιαννόπουλος οικοδομεί την Ελληνική αλήθεια με βάση την ελλαδική πραγματικότητα της γης και όχι την οικουμενικότητα της Ρωμανίας - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η ρωμείκη έκφραση του ελληνισμού δεν έχει τη βαρύτητα που πρέπει στο έργο του.

Η ελλαδική γη δημιουργεί κατ' εικόνα και ομοίωση τον Έλληνα άνθρωπο, ο οποίος δημιουργώντας στους κόλπους της τις κοινότητες του, πλάθει κατ' επέκταση τις υπόλοιπες ελληνικές αλήθειες που μπορεί να διαφέρουν -πρέπει να διαφέρουν- από άλλες γαίες και άλλες... αλήθειες. Αυτό είναι το Α και το Ω της σκέψης του Γιαννόπουλου.

Εάν χαθεί η ταύτιση με την Πατρώα γη, η συνείδηση της φυλής, η αλήθεια της κοινότητας, τότε οιοσδήποτε κοσμοπολιτισμός -κι ελληνικός ακόμη- έχει ημερομηνία λήξης.

Ο Νίκος Καζαντζάκης στο «Ταξιδεύοντας - Μοριάς» γράφει τα εξής εύστοχα σχολιάζοντας την αλεξανδρινή παρακμή: «...Κι έτσι φτάσαμε στην άπιστη, ρεαλιστική, χωρίς υπερατομικό ιδανικό ελληνιστική εποχή... τα φοβερά μυθολογικά οράματα γίνονται διάκοσμος, γδύνεται η Αφροδίτη σαν απλή γυναίκα, ο Δίας αποκτάει τσαχπινιά και κομψότητα και ο Ηρακλής ξαναγουρίζει στο κτήνος... χάθηκε η πίστη στην πατρίδα, ο ατομικισμός θριαμβεύει. Πρωταγωνιστής πια δεν είναι ο θεός ή ο εξιδανικευμένος έφηβος, παρά ο πλούσιος πολίτης με τις ηδονές και τα πάθη του, υλιστής, σκεπτικιστής και χαροκόπος. Το ταλέντο είχε αντικαταστήσει τη μεγαλοφυΐα, και τώρα η καλαισθησία αντικαθιστά το ταλέντο. Και γαμίζει η τέχνη παιδιά και γυναίκες κοκέτες, σκηνές ρεαλιστικές κι ανθρώπους κτηνώδεις ή διανοούμενους...».

Τα ανωτέρω, ασφαλώς, δεν σημαίνουν ότι ο ελλαδισμός και ο ελληνισμός βρίσκονται σε διαλεκτική μεταξύ τους σχέση. Οι ακτίνες του ελλαδικού ήλιου πρέπει να φωτίζουν και να εξαθροπίζουν όλους τους λαούς -όπως σ' όλους ανήκουν οι ακτίνες του φυσικού Ήλιου. Ο «Ηλιακός Δίσκος» όμως του ελληνισμού «ανατέλλει» και «δύει» στην ελληνική γη κι αυτό χωρίς ίχνος μικροσωβινισμού.

Θέλω να γνωρίζω ο κ. καθηγητής ότι, παρά το γεγονός ότι κάποιοι αφορισμοί του για υπαρκτούς ελληνικούς μύθους (κι όχι για συζητήσιμα θέματα όπως το «κρυφό σχολειό») μας εκνευρίζουν τα μάλα, διαβάζουμε πάντοτε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τα άρθρα και τα βιβλία του. Τον θεωρούμε «έντιμο πνεύμα», μία γενναία εξάρτηση στο γκρίζο και αποπνικτικό καθηγητικό κατεστημένο, είμαστε κοινωνικοί σε πολλούς προβληματισμούς του κι έχουμε την ίδια αγωνία να επανακτήσει ο ελληνορωμηός τη χαμένη του αξιοπρέπεια και να σταματήσει να ερμηνεύει τον εαυτό του μέσα από τους παραμορφωτικούς δυτικούς φακούς. Σεβόμαστε το γεγονός ότι αυτός, ένας Κολωνακιώτης στην καταγωγή, είναι σήμερα ο πιο σκληρός και σοβαρός επικριτής του αθηναϊκο-κολωνακιώτικο κατεστημένου, των διανοούμενων της σειράς, και του βενιζελογενούς φιλελεύθερου και σοσιαλδημοκρατικού κατεστημένου. Δεχόμαστε πολλές από τις επισημάνσεις του, ότι π.χ. ο αντισημιτισμός είναι μία δυτική ψύχωση άγνωστη στον ψυχισμό του Έλληνα ανθρώπου (στο Εθνικιστικό καθεστώς του Ιωάννη Μεταξά ο αντισημιτισμός ήταν άγνωστη λέξη) και ότι «Η αγάπη διευρύνει ενώ το μίσος συρρικνώνει». Ακόμη και την «τουρκοφιλία» του τη θεωρούμε γνήσια και ειλικρινή, μη έχουσα καμία σχέση με την «ελληνοτουρκική φιλία» του Υπ. Εξ., των Ιπεκτσίδων και λοιπών δυτικόστροφων διεθνιστών. Ότι ακόμα και η θέση του για την Ενδιάμεση περιοχή δεν απορρίπτεται ασυζητητί αλλά -μ' όλες της ενστάσεις μας και τους επιμέρους προβληματισμούς μας- θεωρείται ως αφετηρία ενός γόνιμου προβληματισμού.

Καλά θα κάνει όμως και ο ίδιος όταν αναφέρεται στους Έλληνες εθνικιστές να μην τους συγκρίνει με τους Ιταλιάνους του Ματζίνι, ούτε με οποιουσδήποτε άλλους, γιατί οι Έλληνες εθνικιστές βιώνουν και λειτουργούν την κοσμοθεωρία τους διαλεκτικά μέσα από το τρισπόστατον και αλληλοτρομοφοδίατον της γης, της φυλής και της κοινότητας, θεωρώντας την υπερτροφία του ενός σε βάρος του άλλου (π.χ. της φυλής σε βάρος της γης - δηλ. υπερτροφικός φυλετισμός) ως ανεπίτρεπτο μονισμό και «αίρεση».

Και κάτι τελευταίο: η ελληνική αλήθεια είναι πολύ πιο σύνθετη για να ερμηνεύεται αποκλειστικά και μόνο με βάση «δωδεκαθεϊστικές», «ρωμαϊκές» και πολύ περισσότερο «φράγκικες» αναλύσεις. Εκτός από το δημοτικισμό των Κριαρά - Κακριδή υπάρχει και ο δημοτικισμός του Δραγούμη· και ο Π. Γιαννόπουλος την τελευταία νύχτα της γήινης παρουσίας του ανέγνωσε στους φίλους του το, μεταφρασμένο από τον ίδιο, ποίημα του Όσκαρ Ουάλντ «το τριαντάφυλλο και το αηδόνι» - που σημαίνει ότι επηρεάστηκε αρκετά από τον Ευρωπαϊκό Ρομαντισμό. Αυτό δεν τον καθιστά λιγότερο ελληνορωμηό ούτε μειώνει στο ελάχιστο την εγκυρότητα των αντιδυτικών του επιχειρημάτων.

Με φιλικούς χαιρετισμούς,
Κων/νος Τάταρης
Δικηγόρος
Λάρισα

Υ.Γ. Πετυχημένο το εξώφυλλό σας

Φίλε κε Τάταρη και το ΤΜ χαιρείται που έχει ενημερωμένους και προβληματισμένους αναγνώστες. Επειδή το ενδιαφέρον γράμμα σας ήλθε ελάχιστες μέρες πριν την εκτύπωση αυτού του τεύχους, η απάντηση του καθηγητή Δ. Κιτσική θα δημοσιευτεί στο επόμενο.

Αλληλογραφία

Ο ΘΡΥΛΟΣ, Ο ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ακολουθεί η απάντηση του καθ. Δ. Κιτσίκη στην επιστολή του κ. Τάταρη, για τον Περικλή Γιαννόπουλο, που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος.

Ευχαριστώ τον κ. Τάταρη για το ενδιαφέρον που έδειξε στο άρθρο μου για τον Περικλή Γιαννόπουλο και βασικά συμφωνώ με τις επισημάνσεις του. Ίσως όμως οι παρακάτω παρατηρήσεις θα του φανούν χρήσιμες:

Για να υπάρξει συνεννόηση πρέπει κάθε έννοια που χρησιμοποιείται να αναφέρεται σε έναν κοινό ορισμό. Για τον λόγο αυτό σε άρθρα μου στο ΤΜ (βλ. τεύχη 100, 103 και 104) και στο βιβλίο μου, «*Το Βυζαντινό Πρότυπο*», σ. 36-37, ορίζω την έννοια του μύθου, **ειδικά σε σχέση με την έννοια του θρύλου**. Προσωπικά δίδω τεραστία σημασία στον μύθο και τον θεωρώ απαραίτητο συστατικό στην διαμόρφωση της ιστορικής προσωπικότητας ενός πολιτισμού.

Παρά την ελληνική προέλευση της λέξεως και την σημασία της ελληνικής μυθολογίας, στην Ελλάδα η έννοια του μύθου δεν έχει επιστημονικά επαρκώς μελετηθεί και γι' αυτό ο Έλληνας αρέσκεται να χρησιμοποιήσει την λέξη με την καθημερινή της έννοια.

Την διαλεκτική σχέση ελληνικού εθνοκράτους και ελληνικού παγκοσμιισμού, την εξήγησα στο ένατο κε-φάλαιο του Βυζαντινού προτύπου. ως εξής: «*Εάν όμως είναι σωστό να λέγεται πως ο ελληνοισμός είναι παντού και δεν επεκτείνεται από κάποιο κέντρο, η ελληνική διαλεκτική (εφ' όσον ο Θεός μας εχάρισε την διαλεκτική σκέψη για να πορευόμεθα προς την αλήθεια) μάς διδάσκει πως όπως ο Θεός είναι συνάμα σύμπαν και κέντρο (ως πρόσωπο), έτσι και ο ελληνοισμός δεν παύει ως σύμπαν να είναι και κέντρο. Αυτό το γεωγραφικό κεντρικό πρόσωπο του ελληνοισμού επεκτείνεται μεταξύ Αδριατικής και Καυκάσου.*» (σ. 145).

Και ο Δραγούμης -εμπνεόμενος εις όλα από τον Γιαννόπουλο- αποδίδει κορυφαία σημασία στην γη, για το ελληνικό γίγνεσθαι: «*Ένας Έλληνας να 'μνε και όλοι οι άλλοι να πέθαιναν και να ήρχονταν Σουηδοί ή Ιρλανδοί ή Αιγύπτιοι να κατοικούσαν στην Ελλάδα, στα νησιά και στην λεκάνη του Αιγαίου, θα γίνονταν Έλληνες.*» («*Ο Ελληνοισμός μου και οι Έλληνες*», σ. 3).

Όσο για την ελληνική, δεν υπάρχει αρχαία, ευαγγελική, καθαρεύουσα ή δημοτική, παρά μόνον στα παραμορφωμένα φραγκικά μυαλά, αλλά μία διαχρονική και αθάνατη ελληνική γλώσσα, από τον Αδάμ μέχρι την Δευτέρα Παρουσία και δεν ημπορείς να μεταφράξεις από τα ελληνικά στα ελληνικά.

Τον Αισχύλο δεν τον μεταφράζεις, απλώς αποδίδεις το γλωσσικό του ύφος στο ύφος το νεοελληνικό, και μόνον η Εκκλησία μας, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, σέβεται την μία και μοναδική ελληνική γλώσσα, χρησιμοποιώντας όλα τα ύφη και ιδίως την γραπτή πολυτονική γλώσσα, παρά τις μερικές εξαιρέσεις μοδέρνων παπάδων που γελιοποιούνται όταν θέλουν να είναι ίη με την νεολογία. Τον ταλαίπωρο αστυνομικό δεν τον ψέγγεις όταν σε ερωτά ποίο είναι -όχι το έτος γεννήσεώς σου- αλλά το έτος γέννησης! Απλώς γελάς να τον βλέπεις γλωσσικώς ενδεδυμένο καραγκιόζη επειδή υποχρεούται να ακολουθή τα φραγκοχιώτικα του Σημίτη.

Δημήτρης Κιτσίκης